

Die Openbaring van Yahshua Christus

Hoofstuk 13

Deur William Finck

Alle vers vertalings geneem uit die Afrikaans 1933/1953 vertaling

“1 EN ek het 'n dier uit die see sien opkom met sewe koppe en tien horings, en op sy horings tien krone en op sy koppe 'n naam van godslastering. 2 En die dier wat ek gesien het, was soos 'n luiperd, en sy pote soos dié van 'n beer, en sy bek soos die bek van 'n leeu; en die draak het hom sy krag gegee en sy troon en groot mag. 3 En ek het een van sy koppe gesien net of dit dodelik gewond was, en sy dodelike wond is genees. En die hele wêreld het verwonderd agter die dier aan gegaan. 4 En hulle het die draak aanbid wat die dier mag gegee het, en die dier aanbid en gesê: Wie is aan die dier gelyk? Wie kan teen hom oorlog voer? 5 En 'n mond is aan hom gegee wat groot woorde en godslasteringe uitspreek, en aan hom is mag gegee om dit twee-en-veertig maande lank te doen. 6 En hy het sy mond oopgemaak om te laster teen God, om sy Naam en sy tabernakel en die wat in die hemel woon, te laster.

7 Dit is ook aan hom gegee om oorlog te voer teen die heiliges en hulle te oorwin, en aan hom is mag gegee oor elke stam en taal en nasie. 8 En al die bewoners van die aarde sal hom aanbid, *almal* wie se name nie van die grondlegging van die wêreld af in die boek van die lewe van die Lam wat geslag is, geskrywe is nie. 9 As iemand 'n oor het, laat hom hoor. 10 As iemand krygsgevangenes maak, gaan hy in krygsgevangenskap; as iemand met die swaard doodmaak, moet hy met die swaard doodgemaak word. Hier is die lydsaamheid en die geloof van die heiliges.”

Openbaring Hoofstuk 13 bevat 'n visioen wat aan die apostel Johannes gemanifesteer is van twee groot diere. Die tweede dier kom uit 'n wond aan die kop van die eerste dier. Dit is duidelik dat die eerste dier die stelsel van wêreldryke is wat eindig met Rome, en die tweede dier is die Pousdom en die Rooms-Katolieke Kerk- dit sal alles hier breedvoerig bespreek word, en veral waar dit saamval met parallele profesieë wat in Daniël hoofstukke 2 en 7 gevind word. Voordat dit egter gedoen kan word, sal dit goed wees om Daniël hoofstuk 2, verse 31 tot 45 te lees om te begin om hierdie hoofstuk in die Openbaring te begin verstaan en hierdie profesieë aangaande die dier, waar Daniël besig is om 'n droom uit te lê wat deur Nebukadnesar, die koning van Babilon, ervaar is.

Daniël 2:31-45: “ 31 U, o koning, het 'n gesig gehad — kyk, daar was 'n groot beeld; hierdie beeld was hoog, en sy glans was buitengewoon; dit het voor u gestaan en sy voorkoms was vreeslik. 32 Wat die beeld betref, sy hoof was van goeie goud, sy bors en sy arms van silwer, sy buik en sy lendene van koper, 33 sy bene van yster, sy voete gedeeltelik van yster en gedeeltelik van klei. 34 U het gekyk totdat daar sonder toedoen van *mensehande* 'n klip losraak wat die beeld getref het aan sy voete van yster en van klei en dit fyngestamp het. 35 Toe is tegelykertyd die yster, die klei, die koper, die silwer en die goud fyngestamp, en dit het soos kaf geword van die dorsvloere in die somer, wat die wind wegneem, sodat daar geen spoor van gevind is nie; maar die klip wat die beeld getref het, het 'n groot rots geword wat die hele aarde gevul het. 36 Dit is die droom; sy uitlegging sal ons nou voor die koning sê: 37 U, o koning, koning van die konings, aan wie die God van die hemel die koningskap, die krag en die sterkte en die eer verleen het, 38 en in wie se hand Hy in die hele bewoonde wêreld die mensekinders, die diere van die veld en die voëls van die hemel gegee het, sodat Hy u as heerser oor hulle almal aangestel het — ú is die hoof van goud(Babilon).

39 En ná u sal daar 'n ander koninkryk opstaan, geringer as dié van u [Parsië]; daarna 'n ander, 'n derde koninkryk, van koper, wat oor die hele aarde sal heers [Griekeland] ; 40 en die vierde koninkryk sal hard wees soos yster, juis omdat yster alles fynstamp en verpletter; en soos die yster wat vergruis, sal hy dit alles fynstamp en vergruis [Rome]. 41 En dat die voete en die tone, soos u gesien het, deels van pottebakkersklei en deels van yster was – dit sal 'n verdeelde koninkryk wees, en van die hardheid van die yster sal daarin wees, omdat u die yster met kleigrond gemeng gesien het. 42 En dat die tone van die voete deels van yster en deels van klei is – 'n gedeelte van die koninkryk sal hard en 'n gedeelte sal bros wees. 43 Dat u die yster gemeng met kleigrond gesien het – hulle sal deur menslike gemeenskap onder mekaar vermeng raak, maar hulle sal nie aanmekaar vasklewe nie, net soos yster nie met klei meng nie. 44 Maar in die dae van dié konings sal die God van die hemel 'n koninkryk verwek wat in ewigheid nie vernietig sal word nie, en die heerskappy daarvan sal aan geen ander volk oorgelaat word nie; dit sal al daardie koninkryke verbrysel en daar 'n einde aan maak, maar self-sal dit vir ewig bestaan – 45 net soos u gesien het dat sonder toedoen van *mensehande* 'n klip van die berg af losgeraak het wat die yster, die koper, die klei, die silwer en die goud verbrysel het. Die grote God het aan die koning bekend gemaak wat hierna sal gebeur; en die droom is waar en sy uitlegging betroubaar.”

Dit word gesien dat hierdie dier – waarvan Nebukadnesar net die hoof is – 'n reeks van vier groot koninkryke is wat op hul beurt oor die oikoumenê sal heers, of daardie deel van die wêreld wat deur die Adamiese mens beskaaf is. Let op wat hierdie dier nie is nie. Daar is nie sewe koppe met krone, of tien horings, soos dit in die Openbaring hoofstuk 13 se beskrywing gesien word nie. Hierdie dier word ook nie beskryf as 'n tydperk van 1 260 jaar, of drie-en-'n-half keer, wat die 42 maande van vers 5 in Openbaring hoofstuk 13 is nie. Dit is omdat, soos hopelik duidelik sal word, Daniël se visioen net betrekking gehad het met sy hede en sy toekoms, en

hierdie beskrywing van Daniël is slegs 'n deel van hierdie eerste dier van Openbaring hoofstuk 13, en nie sy geheel nie. Daniël se vier koninkryke het 'n tydperk van slegs sowat duisend en 80 jaar gehad, vanaf 606 vC met die bestyging van Nebukadnesar op die troon in Babilonië, tot 476 nC en die val van Rome. Dit is 'n parallele profesie, maar stem nie in sy geheel ooreen nie. Wat dit 'n mens egter help om te verstaan, is dat waar die mense gesien word wat hierdie dier vernietig het, is waar die ware volk van God gemanifesteer word. Die Roomse kerk probeer die bewering maak dat dit Daniël se vierde koninkryk verdring het, en dit verteenwoordig dus die Koninkryk van God. Dit is 'n absoluut valse bewering. In werklikheid het die Roomse kerk hierdie dier gevolg – soos Openbaring hoofstuk 13 verse 11 tot 18 beskryf – maar dit het dit nie verdring nie. Inderdaad, die eerste dier, die opeenvolging van ryke wat met Rome eindig, is vernietig deur sowel sy eie korrupsie – die yster wat nie met die klei gemeng het nie – en deur die Germaanse kinders van verstrooide Israel wat dit binnegeval en vir 'n tyd lank verdring het, maar nie deur die Roomse kerk. Voordat ons terugkeer na en probeer om Openbaring hoofstuk 13 te interpreteer, sal die eerste deel van Daniël hoofstuk 7, wat ook 'n parallele profesie is, gelees en bespreek word:

Daniël 7: “1 IN die eerste jaar van Bélsasar, die koning van Babel, het Daniël 'n droomgesig gesien en gesigte van sy hoof op sy bed. Toe het hy die droom opgeskrywe, die hoofsaak vertel. 2 Daniël het gespreek en gesê: Ek het in die nag in my gesig gesien, en kyk, die vier winde van die hemel het die groot see in beroering gebring; 3 en vier groot diere het uit die see opgeklim, die een verskillend van die ander.”

'n Ondersoek van hierdie diere toon dat hulle dieselfde wêreldryke is wat deur Daniël in hoofstuk 2 van sy profesie beskryf word.

“ 4 Die eerste was soos 'n leeu, en hy het vlerke van 'n arend gehad; ek het bly kyk totdat sy vlerke uitgeruk is en dit van die grond af opgehef en soos 'n mens op twee voete neergesit is en daaraan 'n mensehart gegee is.” Dit beskryf Babilon.

“5 En kyk, 'n ander dier, 'n tweede, het gelyk soos 'n beer, en is aan die een kant opgerig; en drie ribbes was in sy bek tussen sy tande; en só het hulle vir hom gesê: Staan op, eet baie vleis.”

Die beer is die Medea-Persiese ryk, wat drie voormalige wêreldryke verower het: Egipte, Assirië en Babilon. “ 6 Daarna het ek gesien, en kyk, daar was 'n ander een soos 'n luiperd, en dit het vier vlerke van 'n voël op sy rug gehad; ook het die dier vier koppe gehad, en aan hom is heerskappy gegee.” Die luiperd is baie vinnig. Dit is Alexander se Hellenistiese ryk, wat die Ou Wêreld baie vinnig verower het. Die vier vlerke is die vier stukke waarin dit opgelos het na Alexander se dood. 7 Daarna het ek in die naggestigte gesien, en kyk, daar was 'n vierde dier, vreeslik en skrikwekkend en baie sterk, en dit het groot ystertande gehad; dit het verslind en vermorsel en die oorskot met sy pote vertrap; en dit was verskillend van al die diere wat voor hom gewees het, en dit het tien horings gehad.”

Soos in Daniël 2, word Rome beskryf as die aakligste van alle diere. Rome het ook baie van die gebied verower wat deur al die ryke wat dit voorafgegaan het, verower, met die uitsluiting van Parthia, wat uit 'n groot deel van die voormalige Persiese ryk bestaan het. “8 Terwyl ek op die horings ag gee, kom daar 'n ander horinkie tussen hulle op, en drie van die vorige horings is daarvoor ontwortel; en kyk, in hierdie horing was oë soos mens-oë, en 'n mond wat groot dinge spreek.”

Baie kommentators probeer om te dink dat die tien horings die Germaanse koninkryke is waarin die Westerse ryk verdeel is. Dit is onakkuraat, want in Daniël se beskrywing is dit duidelik dat die vierde dier tien horings gehad het, nie dié wat dit vernietig het nie. Dit het hulle in besit geneem voordat dit verdeel is. Die horings kan geïnterpreteer word om twee verskillende beskrywings te hê, en daarom is daar verskillende interpretasies. Hier is die eerste, en die tweede sal hieronder bespreek word by vers 20, waar dit sê dat die tien horings tien konings is. Hier kan die tien horings die oorspronklike tien Senatoriale provinsies van die Romeinse ryk verteenwoordig, wat inderdaad die tien tone van die dier sou wees wat in Daniël Hoofstuk 2 beskryf word. Die horinkie wat daaruit ontstaan verteenwoordig die Bisantynse ryk, en veral Justinianus, soos sal later in hierdie hoofstuk duidelik gemaak word.

Sommige sê dat die tien horings gevind kan word in die verdeling van die ryk in politieke eenhede onder Augustus Caesar. Dit kan gevind word in Edward Gibbon se *The History Of The Decline And Fall Of The Roman Empire*, volume 1, bladsye 241-249. Terwyl self gesê het, was Istrië eerder geheg aan Rome self. Gibbon sê die volgende op bladsy 241: "Ons kan opmerk dat toe Augustus Italië in elf streke verdeel het, die provinsie Istrië aan daardie setel van Romeinse soewereiniteit geannekseer was." Nog meer gepas, in 14 nC is die Romeinse ryk in beide Senatoriaal en Imperiaal provinsies verdeel. Die Senatoriale provinsies het aan die mense van Rome behoort en hul goewerneurs is deur die Senaat gekies. Hulle was tien in getal, Achaea, Afrika, Asië, Kreta en Cirene, Ciprus, Gallia Narbonensis (wat die Mediterreense kusprovinsie was van wat nou Frankryk is), Hispania Baetica (in suidelike Spanje), Masedonië en Thessalië, Pontus en Bitinië, en Sisilië. Al die ander Romeinse provinsies, meer as twee dosyn in hierdie tyd (Egipte, Alpes Cottiae, Alpes Maritimae, Alpes Poenninae, Armenië, Assirië, Brittanje, Cilicia, Dacia, Dalmatië, Galatia, Gallia Aquitania, Gallia Belgica, Gallia Lugdunensis, Germania Inferior ,

Germania Superior, Hispania Tarraconensis, Lusitania, Moesia, Noricum, Pannonia, Raetia, Corsica en Sardinië, Sirië en Thrakië), was keiserlike provinsies: die vrugte van verowering waarvoor die keiser die goewerneurs gekies is. Teen die derde eeu nC was daar meer keiserlike provinsies as in die eerste eeu, maar daar was steeds dieselfde tien Senatoriale provinsies (vgl. Romeinse Provinsies, Livius.org).

Die horinkie het uit hierdie tien Senatoriale provinsies opgekom, en soos hieronder duidelik sal blyk, het dit "oë gehad soos die oë van 'n man, en 'n mond wat groot dinge spreek" Die Bisantyne ryk onder Justinianus het drie dele van die ou Westerse ryk verower wat deur die Germaanse invallers ingeneem is: Italië, Afrika en Suid-Spanje, wat Justinianus duidelik met hierdie horinkie identifiseer. "9 Ek het bly kyk totdat trone reggesit is en 'n Oue van dae gaan sit het; sy kleed was wit soos sneeu en die hare van sy hoof soos skoon wol; sy troon was vuurvlamme, die wiele daarvan 'n brandende vuur; 10 'n stroom van vuur het gevloei en voor Hom uit gegaan; duisend maal duisende het Hom gedien, en tienduisend maal tienduisende het voor Hom gestaan; die gereg het gaan sit, en die boeke is geopen." Daniël het sy visioen tot by die Oordeelsdag gesien, en die beskrywing hier is baie soos daardie beskrywings van die troon van Yahweh soos dit deur Yahshua in die Openbaring uitgebeeld word.

" 11 Ek het toe bly kyk vanweë die stem van die groot woorde wat die horing gespreek het; ek het bly kyk totdat die dier gedood en sy liggaam vernietig en aan die verbranding deur vuur oorgegee is." Aangesien die dier 'n sisteem is, en nie 'n individu nie, is die liggaam en die vlam allegories. Selfs die individuele Justinianus is slegs 'n deel van die sisteem, alhoewel hy hier aangeteken word as gevolg van die prestasies wat die dier tydens sy heerskappy gemaak het. Hierdie prestasies het die opkoms van die tweede dier van Openbaring 13 moontlik gemaak, wat hieronder breedvoerig bespreek sal word. As 'n mens wil interpreteer wat die Poel van Vuur

is wat in Openbaring hoofstukke 19 en 20 gesien word, moet jy dit binne hierdie konteks doen want dit is 'n vernietigende krag wat al die vyande van God verbrand, en nie soos baie valse leraars bely, 'n reinigende krag wat diegene wat daarin gegooi word, reinig. Die Poel van Vuur reinig slegs in die sin dat dit almal uitskakel wat allegories daarin gegooi word, soos dit hier gesien word, word die liggaam van die dier gedood en vernietig en "aan die brandende vlam gegee" die selfde as die dier by Openbaring 19 watin die Poel van Vuur gegooi word.

"12 Ook aan die ander diere is hulle heerskappy ontnem, en verlenging van die lewe is aan hulle gegee tot op tyd en uur." Dit is waar die volk van God vandag is. In woord, die Adamiese volke is in 'n tydperk van selfregering en besit die koninkryk van Yahweh vir hulleself sedert die Hervorming, en veral sedert die monargieë van Europa in parlementêre demokrasieë omskep is. Maar in werklikheid is hulle steeds onder die beheer en invloed van hierdie selfde diere wat vir byna drie millennia die mag in Europa uitgeoefen het.

"13 Ek het gesien in die naggestigte, en kyk, met die wolke van die hemel het Een gekom soos die Seun van 'n mens [wat 'n seun is, daar is geen lidwoord in die Hebreeus of in die Griekse weergawe nie - een soos 'n seun van die mens] en Hy het gekom tot by die Oue van dae, en hulle het Hom nader gebring voor Hom. 14 En aan Hom is gegee heerskappy en eer en koningskap; en al die volke en nasies en tale het Hom vereer; sy heerskappy is 'n ewige heerskappy wat nie sal vergaan nie, en sy koninkryk een wat nie vernietig sal word nie."

Yahshua Christus is een van Sy Adamiese mense, 'n seun van Adam, en Hy is ook Yahweh Self in die vlees, en daarom noem Paulus Hom "eersgeborene onder baie broeders" (Romeine 8:29), wat Hy beslis is. Die mense van al die Adamiese nasies en tale sal Yahshua Christus Self dien by Sy manifestasie. Natuurlik, net soos al die beloftes van die hele Bybel beperk is tot die nasies van die ras van Adam (bv. Genesis 3:22, 5:1-2, Deuteronomium 32:8, Handeling 17:26), so is dit natuurlik ook hier." 15 Die gees van my, Daniël, is in sy omhulsel verontrus, en die gesigte van my hoof het my verskrik. 16 Ek het nader gekom na een van die wat daar gestaan het, en van hom sekerheid gevra oor dit alles; en hy het dit vir my gesê en die uitlegging van die dinge aan my bekend gemaak: 17 Hierdie groot diere wat vier is – vier konings sal uit die aarde opstaan; 18 en die heiliges van die Allerhoogste sal die koningskap ontvang, en hulle sal die koninkryk in besit neem tot in ewigheid, ja, tot in alle ewigheid."

Hier word Daniël se visioen vertolk. Dit is duidelik dat die eerste deel van die verslag van hierdie diere vier koninkryke beskryf wat oor die oikoumenê sal heers. Dit sal ook duidelik word, datdit beskryf dieselfde entiteite wat gesien word met die eerste dier van Openbaring hoofstuk 13, verse 1 tot 7. Tog word die heiliges, of uitverkorenes van Yahweh God belowe dat hulle die aarde sal beërwe, en God sal inderdaad daardie belofte nakom. Hierdie bespreking sal terugkeer na die laaste deel van Daniël hoofstuk 7 hieronder. Vir nou sal dit fokus op die eerste helfte van Openbaring hoofstuk 13, wat die eerste dier in die visioen van Johannes bespreek:

"1 EN ek het 'n dier uit die see sien opkom met sewe koppe en tien horings, en op sy horings tien krone en op sy koppe 'n naam van godslastering. 2 En die dier wat ek gesien het, was soos 'n luiperd, en sy pote soos dié van 'n beer, en sy bek soos die bek van 'n leeu; en die draak het hom sy krag gegee en sy troon en groot mag."

Eerstens, let op dat hierdie dier sy krag van die draak kry, en die draak word in Openbaring hoofstuk 12 gesien as "daardie slang van ouds, wat die Valse Aanklaer en die Teëstander genoem word", of die Duiwel en Satan. In Lukas hoofstuk 4 word opgeteken dat die Valse Aanklaer, Satan, aan Yahshua Christus sê met verwysing na al die koninkryke van die oikoumenê: " 5 Toe bring die duiwel Hom op 'n hoë berg en wys Hom al die koninkryke van die wêreld in 'n oomblik se tyd. 6 En die duiwel sê vir Hom: Ek sal U al hierdie mag gee en hulle heerlikheid, want dit is aan my oorgegee, en ek gee dit aan wie ek wil. 7 As U my dan aanbid, sal alles aan U behoort." Terwyl Openbaring hoofstuk 12 hierdie Sataniese mag met die Edomitese Jood assosieer, is dit duidelik dat hierdie selfde sataniese anti-Christus magte, wat in vandag se internasionalistiese bankiers en politieke figure gesien word, baie werklik is en al lank bestaan.

Die dier wat hier beskryf word, het sewe koppe en tien horings. Die sewe koppe verskil van Daniël se eenkoppige dier. Dit lyk asof hulle sewe groot wêreldryke verteenwoordig. Ingesluit in hierdie ryke is eienskappe van die diere wat die ryke in Daniël se visioen verteenwoordig. Daarom is dit bekend dat die omvang van Johannes se visie groter is as dié van Daniël. Die sewe wêreldryke moet van die begin van die geskiedenis van die kinders van Israel wees, deur wie Israel almal onderdruk is – eerder as om in Daniël se tyd net van die koning van Babilon af te begin. Dit is ook duidelik dieselfde dier as die dier in Openbaring 12:3, wat geassosieer word met die Draak, daardie ou slang, die Duiwel, Satan. Openbaring hoofstuk 17 bespreek ook hierdie selfde dier. Daar in vers 9 staan dat " 9 Hier kom die verstand wat wysheid het, te pas. Die sewe koppe is sewe berge waar die vrou op sit. 10 En hulle is sewe konings: vyf het geval en een is; die ander een het nog nie gekom nie; en wanneer hy kom, moet hy 'n kort tydjie bly. 11 En die dier wat was en nie is nie, is self ook die agtste, en hy behoort by die sewe en gaan na die verderf."

Die vyf wat geval het, is Egipte, Assirië, Medea-Persië, Babilon en Griekeland. Die een wat is, in Johannes se dae, was Rome. Die sewende ryk, volgens Bertrand Comparet, was die Heilige Romeinse Ryk, maar Comparet het nie die tweede dier van Openbaring 13 verstaan as die pousdom, wat dit nie was nie, en die Heilige Romeinse Ryk was eintlik net 'n gedeelte van daardie dier, wat bespreek sal word in die tweede helfte van Openbaring hoofstuk 13 en weer verder in die Openbaring, by Hoofstuk 17. **Openbaring 13:3 “3 En ek het een van sy koppe gesien net of dit dodelik gewond was, en sy dodelike wond is genees.”** Openbaring 13:12 en 14 assosieer die tweede dier van Johannes se visioen om verwant te wees aan hierdie eerste dier, om die genesing van die gewonde kop te wees. “En die hele wêreld het verwonderd agter die dier aan gegaan. 4 En hulle het die draak aanbid wat die dier mag gegee het, en die dier aanbid en gesê: Wie is aan die dier gelyk? Wie kan teen hom oorlog voer?” 5 En 'n mond is aan hom gegee wat groot woorde en godslasteringe uitspreek, en aan hom is mag gegee om dit twee-en-veertig maande lank te doen. 6 En hy het sy mond oopgemaak om te laster teen God, om sy Naam en sy tabernakel en die wat in die hemel woon, te laster.”

Nog 'n manier om te verstaan wat dit beskryf, is om terug te kyk na die geskiedenis en te sien wie dit was wat die Tempel van Yahweh besoedel het. Die Babiloniërs – en soos die Skrif vir ons sê die Edomiete wat met hulle verbonde was – het die eerste Tempel van Yahweh vernietig. Babilon was die goue kop van die dier van die gesig in Daniël hoofstuk 2, en die leeu met arendsvlerke in Daniël hoofstuk 7. Toe omstreeks 155 vC het die Griekse heersers van Sirië – 'n deel van die stam van koper van Daniël se hoofstuk 2 dier- en die luiperd met vier vlerke van hoofstuk 7 – die tweede tempel verontreinig. Uiteindelik het die Romeine – die twee bene van Daniël se dier, probeer om hulle eie afgode op te rig in die Tempel van Yahweh, die laaste een wat eintlik gebou is in die regering van Herodes die Edomiet, en daarom al die godslastering en besoedeling van die Tempel van God deur hierdie voortdurende stelsel van wêreldryke wat hierdie eerste dier beskryf, wore ten volle duidelik.

Hier word gesien dat hierdie eerste dier gesag gehad het om op te tree vir 42 maande, of 1260 profetiese jare. Vanaf die tyd toe die kinders van Israel deur die Assiriërs gedeporteer is, wat ongeveer 741 vC begin het, tot die val van Rome in 476 nC, was 1218 jaar. Tog het Assirië as 'n ryk verrys vanaf die tyd van Adad-nirari III wat van 810 vC tot 783 vC regeer het. Hierdie Assiriese koning se moeder was die Babiloniese prinses Sammu-ramat, die bron van die latere Griekse Semiramis-mites. Adad-nirari III het die eerste keer antieke Israel binnegeval en Palestina in 804 vC bereik. Dit is nie in die Bybelse rekords uiteengesit nie, Adad-nirari se opmars na Palestina en die insameling van huldeblyk van Israel in die dae van Joas en Jerobeam II word in Assiriese inskripsies genoem (vgl. Ou Nabye Oosterse tekste wat met die Ou Testament verband hou. James B. Pritchard, Princeton University Press, 1969, p. 281). Van 804 vC tot 476 nC en die finale val van Rome is ongeveer 1280 jaar. Let daarop dat Johannes die eerste dier dateer, maar nie die tweede nie. Dit sal hieronder duidelik word dat Daniël die tweede dier dateer wat deur Johannes beskryf word. Die 1260 jaar hier kan nie Egipte insluit nie, of die laaste van Johannes se sewe konings, wat "nog nie gekom het nie". Tog het die dier nietemin sewe koppe gehad en daardie twee koninkryke is deel van hierdie dier terwyl hulle gesag klaarblyklik buite hierdie tydperk is.

Openbaring 13:7 " 7 Dit is ook aan hom gegee om oorlog te voer teen die heiliges en hulle te oorwin, en aan hom is mag gegee oor elke stam en taal en nasie. 8 En al die bewoners van die aarde sal hom aanbid, *almal* wie se name nie van die grondlegging van die wêreld af in die boek van die lewe van die Lam wat geslag is, geskrywe is nie. 9 As iemand 'n oor het, laat hom hoor. 10 As iemand krygsgevangenes maak, gaan hy in krygsgevangenskap; as iemand met die swaard doodmaak, moet hy met die swaard doodgemaak word. Hier is die lydsaamheid en die geloof van die heiliges."

Soos Daniël in sy visioen in Daniël hoofstuk 2 gesê het, sou die dierestelsel van wêreldryke regeer “waar ook al die **mense** (adam)kinders woon”, en so is dit ook hier. Diegene wat die dier aanbid, is diegene wie se name nie in die Boek van die Lewe geskryf is nie. Die kinders van Yahweh moet nie omgee oor die dier nie, maar hulle moet eerder verlang na die terugkeer van Yahshua Christus en hul finale herstel in Sy Koninkryk, wat die dag verwoes was toe hulle voorvaders 'n aardse koning gesoek het. Dat die Lam “van die grondlegging van die samelewing geslag is”, of die wêreld in die meeste Bybelvertalings, is 'n bewys dat die hele geskiedenis vooraf deur Yahweh self bepaal is, en dat Hy met die skepping van Adam geweet het wat Hy sou moes doen om Sy kinders te tugtig en te onderrig. Die eerste belofte van herstel is in Genesis 3:22, wat deels sê: “ Nou het die mens geword soos een van Ons deur goed en kwaad te ken. As hy nou maar nie sy hand uitsteek en ook van die boom van die lewe neem en eet en lewe in ewigheid nie!” Omdat Yahshua Christus daardie Boom van die Lewe is, het Hy lank tevore geweet dat Hy Sy uiteindelijke opoffering tot ons voordeel sou moes maak. Soos Hy moet Christene Yahweh God vrees, en nie hulle wat net die liggaam kan doodmaak, maar dan geen verdere krag het nie – daar is inderdaad lewe sonder die vlees.

Vers 10 in die KJV sê: ““He that leadeth into captivity shall go into captivity: he that killeth with the sword must be killed with the sword. Here is the patience and the faith of the saints”, maar die Grieks word sleg verkeerd gelees, as ook in sommige ander vertalings. Die NAS korrigeer die eerste helfte van die vers waar dit sê “As iemand vir gevangenskap bestem is, gaan hy na gevangenskap; as iemand met die swaard doodslaen, moet hy met die swaard doodgemaak word. Hier is die volharding en die geloof van die heiliges”, maar daardie weergawe slaag steeds nie daarin om die tweede helfte van die vers behoorlik te lees nie. Die werkwoord, ἀποκτανθῆναι, vertaal na doodmaak in die NAS, is in dieselfde passiewe vorm op beide plekke, en dus moet dit vertaal word om op beide plekke doodgemaak te word , te wees! Hierdie vers leer predestinasie, nie oordeel nie. Net soos Yahshua van die begin af Sy eie lot geken het, ken

hy ook die lot van elkeen van Sy kinders. Terwyl die mens inderdaad 'n vrye wil het, 'n keuse om sy eie foute te maak of om goed te soek, kan Yahweh God nie help om voor die tyd te weet watter roete elke mens sal neem nie. Om nou die tweede helfte van Openbaring hoofstuk 13 te bespreek, die visioen in verse 11 tot 18 wat beskryf wat Johannes van 'n tweede dier gesien het:

Openbaring 13: " 11 EN uit die aarde het ek 'n ander dier sien opkom, en hy het twee horings gehad net soos 'n lam en het gepraat soos 'n draak. 12 En hy oefen al die mag van die eerste dier uit voor sy oë, en hy maak dat die aarde en die wat daarop woon, die eerste dier aanbid, waarvan die dodelike wond genees is. 13 Hy doen ook groot tekens, sodat hy selfs vuur uit die hemel laat neerdaal op die aarde voor die oë van die mense. 14 En hy verlei die bewoners van die aarde deur die tekens wat hom gegee is om voor die oë van die dier te doen, deur aan die bewoners van die aarde te sê dat hulle 'n beeld moet maak vir die dier wat die swaardwond ontvang en lewendig geword het. 15 En dit is hom gegee om 'n gees aan die dier se beeld te gee, sodat die dier se beeld ook sal praat en maak dat almal gedood word wat die dier se beeld nie aanbid nie. 16 En hy maak dat aan almal, klein en groot, en die rykes en die armes, en die vrymense en die slawe 'n merk op hulle regterhand en op hulle voorhoofde gegee word; 17 sodat niemand kan koop of verkoop nie, behalwe hy wat die merk of die naam van die dier of die getal van sy naam het. 18 Hier kom die wysheid te pas. Wie die verstand het, laat hom die getal van die dier bereken, want dit is die getal van 'n mens; en sy getal is seshonderd-ses-en-sestig."

Voordat ons nou hierdie tweede dier van Openbaring hoofstuk 13 bespreek, sal dit voordelig wees om eers Daniël hoofstuk 7, verse 19 tot 28 te bespreek, aangesien dit lyk of Daniël beslis hierdie einste entiteit beskryf.

“ 19 Toe wou ek sekerheid verkry oor die vierde dier wat van al die ander verskillend was, buitengewoon vreeslik, met ystertande en met koperkloue, wat verslind, vermorsel en die oorskot met sy pote vertrap het, 20 en oor die tien horings wat op sy kop was, en die ander een wat opgekom het en waarvoor drie geval het, naamlik hierdie horing wat oë en 'n mond gehad het wat groot dinge gespreek het, terwyl sy gestalte groter was as van die ander.” Die vierde dier hier word baie beskryf soos die vierde koninkryk van Daniël 2:40: “ 40 en die vierde koninkryk sal hard wees soos yster, juis omdat yster alles fynstamp en verpletter; en soos die yster wat vergruis, sal hy dit alles fynstamp en vergruis.” Die tien horings kan die provinsies van Rome beskryf, die tone van die visioen in Daniël hoofstuk 2, en die ander horing wat opgekom het, voor wie drie geval het, beskryf die Bisantynse ryk – die oostelike helfte van die Romeinse ryk onder Justinianus, wat na die weste het sy leërs gestuur om Italië, Afrika en Spanje te verower en vir die ryk te herwin. Soos hieronder uitgewys sal word, het Justinianus dinge gedoen wat wel waardig was van iemand wat “n mond gehad het wat baie groot dinge gespreek het”.

“21 Ek het gesien dat hierdie horing oorlog voer met die heiliges en hulle oorwin, 22 totdat die Oue van dae kom en aan die heiliges van die Allerhoogste reg verskaf is en die bepaalde tyd gekom het dat die heiliges die koninkryk in besit geneem het. 23 Só het hy gesê: Die vierde dier – die vierde koninkryk sal op die aarde wees, wat verskil van al die koninkryke en die hele aarde sal verslind en dit sal vertrap en dit verbrysel.” Die Romeinse Ryk het probeer om feitlik die hele bekende wêreld te onderwerp, om “die hele aarde te verslind”, en sou so gedoen het as hulle kon. Die Germaanse stamme, wat inderdaad die “heiliges van die Allerhoogste” is, al was hulle nog nie almal Christene nie (baie van hulle was), was diegene wat dit geoordeel het – diegene wat Yahweh aangestel het om dit te vernietig, soos dit reeds beskryf is- In Daniël hoofstuk 2 dat hulle die klip is wat sonder hande van die berg uitgekap is.

“ 24 En die tien horings – uit daardie koninkryk sal tien konings opstaan, en 'n ander een sal ná hulle opstaan, en hý sal verskillend wees van die voriges en drie konings neerwerp.” Tot op hierdie tydstip word die tien horings hier gesien as verteenwoordigend van die Romeinse provinsies, soos die tien tone van Daniël hoofstuk 2. Hier word verduidelik dat hulle tien konings is, op 'n manier wat oënskynlik anders is as wat voorheen vertel is, by Daniël 7:7. Tog kan dit ook hier wees, en met groter sekerheid, om die horinkie van Daniël 7 as Justinianus te identifiseer. Natuurlik kan 10 horings onmoontlik al die Romeinse keisers verteenwoordig, maar na die Romeinse ryk skeuring was daar 10 keisers van die oostelike ryk: Valens, Theodosius I, Arcadius, Theodosius II, Marcianus, Leo I, Leo II, Zeno, Anastasius, en Justin I. Daar was 'n paar voornemende woekeraars, erkende voorgeesters wat probeer het om die troon vir hulself te neem, maar hierdie tien was die wettige heersers. En dan was daar die elfde koning van die oostelike ryk, wat Justinianus was. Die drie konings wat hy onderwerp het, was van die invallende Germaanse stamme, die Gotiese konings Vitiges en Totila, en die Vandale koning Gelimer.

“25 En hy sal woorde spreek teen die Allerhoogste en die heiliges van die Allerhoogste mishandel; en hy sal probeer om tye en wet te verander, en hulle sal in sy hand oorgegee word gedurende 'n tyd en tye en die helfte van 'n tyd.” Justinianus is nie op sy eie in staat om vir “'n tyd en tye en die verdeling van tyd” te lewe nie, wat, soos dit elders geblyk het, 'n profetiese tydperk van 1 260 jaar verteenwoordig. Tog het die instellings wat hy tydens sy bewind geskep het, beslis so lank gehou – en baie bestaan vandag nog. Justinianus het 'n nuwe stel wette in vier dele geskep, wat van 529 tot 534 nC uitgereik is, waarvan baie op die ou Romeinse reg gegrond was, wat in sy eie hersien is, en hulle die Roman (of nuwe wette), Code, of The Digest en genoem het. Terwyl vroeëre keisers ook wetgewers was – veral Theodosius I – het hierdie

wette van Justinianus die grondslag geword vir die kanonwet van die Rooms-Katolieke Kerk, en ook die burgerlike reg vir byna die hele Europa geword tot die tyd van Napoleon, wat sy eie Napoleontiese Kode – wat self op Justinianus se wette gebaseer was ingestel het. Justinianus se wette raak vandag nog die Westerse reg. So vir hierdie hele tyd is die kinders van God deur die wette van die dierestelsel van ou Rome regeer. Een uitsondering was die oorspronklike Engelse gemeneregstelsel (common law), wat vir baie eeue in opposisie teen die statute van opgelegde siviele reg gestaan het.

Nog 'n instelling van Justinianus was die pousdom. Dit was Justinianus wat amptelik bepaal het – byvoorbeeld in sy “Novels” in artikel 131 – dat die biskoppe van Rome die uiteindelijke godsdienstige gesag oor al die Christelike gemeentes van die ryk sou wees. Hierdie daad het die Rooms-Katolieke Kerk geskep soos die geskiedenis dit opegeteken het. Tot op hierdie tydstip was die keiser vanaf die dae van Konstantyn die “de facto” hoof van die biskoppe van al die Christelike gemeentes, en die ander biskoppe het pogings van die Romeinse biskoppe om gesag oor hulle uit te oefen, weerstaan. Reeds in die vierde eeu het die kerkhistorikus Eusebius van Caesareia sulke pogings deur Romeinse biskoppe opgeteken, wat selfs toe begin aandring het om “papa”, of pous, genoem te word. Reeds so vroeg as wat die pous Gregorius die Grote geroep het, wat baie gedoen het om die Roomse kerkmag te konsolideer, het hierdie Roomse biskoppe voortgegaan om “tye en wette te verander” waar mens die Gregoriaanse kalender sien, en hulle het uiteindelik oor die hele Christendom kom regeer – selfs oor die konings van Europa – in ooreenstemming met die wette van die mens en nie volgens die wette van God nie.

“ 26 Maar die gereg sal sit, en hulle sal hom die heerskappy ontnem om dit vir goed te verdelg en te vernietig.” Terwyl die Romeinse pous se mag reeds aansienlik verminder is in Noord-Europa, wat meestal Protestants was, was dit Napoleon wat in 1798 uiteindelik 'n permanente einde aan die tydelike mag van die pousdom gemaak het. In 1798 het Franse troepe na Rome mileter opgeruk, baie van die kardinalekollege gearresteer en asook die pous, Pius VI, wat in 1799 as gevangene gesterf het, gearresteer. Vanaf die dae van Karel die Grote, en tot in die sestiende eeu, het die pouse die “Heilige gekroon” (-Romeinse keisers) – hoewel Pepin selfs vroeër, in 754 nC, die eerste koning was wat deur 'n pous gekroon is. Tog het die Roomse kerk so vroeg as Gregorius die Grote aanspraak gemaak op gesag vir sy biskoppe as sekulêre potentate (huius saeculi potentes), en dit sou nie moontlik gewees het sonder die vroeëre edikte van Justinianus nie. Met die Hervorming en die daaropvolgende 30-jarige Oorlog het die Heilige Romeinse Ryk verbrokkel. Frankryk was egter steeds 'n Katolieke staat, en die nuwe pous – Pius VII – was teenwoordig en het deelgeneem aan die seremonies in 1804 toe Napoleon as keiser van die Franse gekroon is, maar Napoleon het homself gekroon in 'n seremonie wat vooraf met die pous ooreengekom is. . Dit was 'n duidelike teken dat die Roomse pouse nie meer oor die monarge van Europa sou regeer nie, en Pius VI is sowat 1260 jaar nadat Justinianus op die Bisantynse troon bestyg het deur Napoleon gearresteer.

“ 27 Dan word die koningskap en die heerskappy en die grootheid van die koninkryke onder die ganse hemel gegee aan die volk van die heiliges van die Allerhoogste; hulle koninkryk is 'n ewige koninkryk, en al die heerskappye sal hulle vereer en gehoorsaam wees. 28Hier is die einde van die saak. Wat my, Daniël, betref, my gedagtes het my baie verskrik en my gelaatskleur het verander aan my, maar die saak het ek in my hart bewaar.”

Napoleon het 'n finale einde gemaak aan die tydelike mag van die pousdom, ten minste buite Italië, maar alhoewel die Franke en Galliërs inderdaad van die Israeliete afstam, het Frankryk vanaf daardie tyd nie wêreldhegemonie gehandhaaf nie. Die Saksiese volke – en veral die Engelse – het eerder tot wêreldhegemonie verrys. Alhoewel daar vandag min aandag aan hulle gegee word in folklore, het Duitse prinse gedeel in die Britse veldslae en die uiteindelijke oorwinning oor Napoleon. Engeland, en toe Amerika – 'n nasie wat hoofsaaklik uit koloniste van die Saksiese nasies van Europa gebou is – het sedertdien wêreldhegemonie gehad, ten goede of ten kwade. En selfs in ons ergste omstandighede moet 'n mens Daniël 7:27 sien as 'n belofte dat hulle nooit verdring sal word nie. Nou om terug te keer na Openbaring hoofstuk 13, vanaf vers 11:

“ 11 EN uit die aarde het ek 'n ander dier sien opkom, en hy het twee horings gehad net soos 'n lam en het gepraat soos 'n draak.”

Dit is 'n perfekte beskrywing van die Roomse pouse, wat onder die dekmantel van lammers – in die voorwendsel van Christenskap – die skape verslind het, net soos die draak sou doen. Die pouse was beslis die "lam" wat "soos 'n draak gepraat het", wat "al die mag van die eerste dier" uitgeoefen het (byvoorbeeld, ondersoek die Kruistogte). Hulle het oor al die konings van Europa regeer, en die harte en gedagtes van die meeste van die mense van Europa beheer. Vir byna die hele tyd vanaf die bewind van Justinianus tot dié van Napoleon was die pouse die enkele oorheersende mag in die lot van die mense van Europa.

“12 En hy oefen al die mag van die eerste dier uit voor sy oë, en hy maak dat die aarde en die wat daarop woon, die eerste dier aanbid, waarvan die dodelike wond genees is.”

Die eerste dier het 'n wêreldryk verteenwoordig, wat presies is waarna die Roomse kerk gesoek het onder die voorwendsel om die "een ware kerk" te wees, 'n idee wat in die eerste plek nooit Christelik was nie. Die apostels het 'n versameling onafhanklike en selfregerende Christelike gemeentes agtergelaat. Die eerste dier, die vierde wêreldryk van Daniël se visioen, is van sy wond genees onder die dekmantel van die keiserlike pousdom. Die pouse, wat die konings van Europa gekroon het, het al die mag van die eerste dier gehad. Die Heilige Romeinse Ryk was nie 'n aparte dier nie, maar eerder - sy keisers word deur die pouse gekroon - dit was 'n deel van hierdie dier. Daarom is die Heilige Romeinse Keisers nie die sewende dier van Openbaring hoofstuk 17 nie, soos baie beweer word nie, maar dit sal op die toepaslike plek bespreek word.

“ 13 Hy doen ook groot tekens, sodat hy selfs vuur uit die hemel laat neerdaal op die aarde voor die oë van die mense. 14 En hy verlei die bewoners van die aarde deur die tekens wat hom gegee is om voor die oë van die dier te doen, deur aan die bewoners van die aarde te sê dat hulle 'n beeld moet maak vir die dier wat die swaardwond ontvang en lewendig geword het. 15 En dit is hom gegee om 'n gees aan die dier se beeld te gee, sodat die dier se beeld ook sal praat en maak dat almal gedood word wat die dier se beeld nie aanbid nie.”

Die pouse het vuur op die aarde laat neerdaal deur oorlog te voer teen die heiliges, en die verskillende nasies van die Christendom tot pouslike afgodery te dwing met die bedreiging van oorlog en interdik. Die beeld van die dier was alles van die praal en majesteit en koninklike voorkoms van die pousdom, wat die mense aanbid het net soos hulle voorvaders die praal van die keiserlike Rome aanbid het - en baie doen dit nog tot vandag toe, wat blyk in die honderde duisende waar die pouse ook al reis, om 'n kykie te kry van 'n ou man wat vir afgodedienaars uit 'n koeëlvaste bussie waai. Die priesters, biskoppe en kardinale van die Roomse kerk is

bekendes, en eerder as om dienaars van die gemeenskap te wees, ontnem hulle dit van sy rykdom en lewensmiddele. Die priesters, biskoppe en kardinale word deur die mense aanbid net soos die pous – en dit alles is bykomend tot die afgodery van die Roomse godsdiens in standbeelde en oorblyfsels wat dit deur die eeue op voetstukke geplaas het. Een van Martin Luther se groot klagtes teen die Roomse kerk was die verkoop van “indulgences”, ‘n duur bekombare kaartjies vir jouself of jou geliefdes wat by die kerk gekoop is om mense “te red uit die vuurpoel”. Natuurlik is nóg die vuurpoel nóg die idee van “indulgences” Skriftuurlik, maar die Roomse kerk het hulle geleer en kon daardeur ‘n groot hoeveelheid rykdom van die mense van Europa in hul eie gulsige koffers oordra. Martin Luther het besef dat Yahshua Christus reeds die enigste prys betaal het wat nodig was vir Sy mense, en dus het die Roomse kerk geen reg gehad om enigiets verder in te vorder nie. Die Roomse kerk was en is nog steeds, basies, 'n rampokker.

“16 En hy maak dat aan almal, klein en groot, en die rykes en die armes, en die vrymense en die slawe 'n merk op hulle regterhand en op hulle voorhoofde gegee word; 17 sodat niemand kan koop of verkoop nie, behalwe hy wat die merk of die naam van die dier of die getal van sy naam het.”

Die Roomse kerk beoefen iets wat die interdik genoem word, wat 'n sensuur is wat 'n persoon, stad, distrik of selfs 'n hele koninkryk van nagmaal en ander kerklike voordele verbied. Vandag is dit bloot seremonieel, en hou mense Sondae uit die kerk. In die Middeleeue, toe die biskoppe tydelike beheer in die gemeenskap gehad het en toe die pouse oor die konings van Europa regeer het, was die interdik baie ernstiger. Sodra iemand onder die interdik was, kon 'n mens nie aan handel deelneem nie en ook nie enige voedsel ontvang van of enige ander soort

gemeenskap met die gemeenskap in die algemeen hê nie. Terwyl ekskommunikasie ernstiger was as die interdik, was die interdik 'n tydelike ekskommunikasie, totdat die onderwerp van die interdik teruggekeer het na die gehoorsaamheid van die Roomse kerk. 'n Sterker vorm van ekskommunikasie was 'n rituele uitspraak van anathema, wat die pouse onderneem het om 'n persoon tot die hel te veroordeel - asof hulle eintlik enige hemelse gesag gehad het om so iets te doen. Die Konsilie van Trent, wat in die middel van die sestiende eeu gehou is, tydens die Hervorming, het 'n vloek uitgespreek oor enigiemand wat op enige manier nie met die Roomse kerk saamstem nie. Hierdie dekreet is nog nooit gekanselleer nie, en dus is die amptelike standpunt van die Roomse kerk tot vandag toe dat enigiemand wat nie die pous aanbid nie, tot die hel veroordeel word.

'n Mens mag jou dalk dnie saamstel met die idee dat gehoorsaamheid aan die pous aanbidding van die pous is nie, maar dit is beslis. Die Bybel definieer diens aan God as gehoorsaamheid aan die Woord van God (vgl. Romeine 6, 1 Petrus 3). Christus het in Matteus 4:10 gesê: “ 10 Toe sê Jesus vir hom: Gaan weg, Satan! want daar is geskrywe: Die Here jou God moet jy aanbid en Hom alleen dien.” Mens kan nie God eer, en 'n pous dien - 'n blote mens - wat onder die wette van die mens oor die wêreld regeer nie. Die apostels het dit verstaan, waar dit in Handeling 4:19 opgeteken is: “ 19 Toe antwoord Petrus en Johannes en sê vir hulle: Of dit reg is voor God om julle meer gehoorsaam te wees as God, moet julle self beslis;”

“ 18 Hier kom die wysheid te pas. Wie die verstand het, laat hom die getal van die dier bereken, want dit is die getal van 'n mens; en sy getal is seshonderd-ses-en-sestig.”

Tot vandag toe beskou die Roomse pouse hulleself as die “Vikaris van Christus”. 'n Vikaris is 'n plaasvervanger. Maar 'n lewende God het nie 'n plaasvervanger nodig nie! Hierdie titel is dus nogal pretensieus, en baie onchristelik. Die pouse het nog altyd aanspraak gemaak op die titel Vicarius Filii Dei, wat plaasvervanger vir die Seun van God beteken. As die waarde van die letters van hierdie titel getel word, vir daardie letters wat 'n waarde in die Latynse stelsel het, is die totaal van die waarde 666. Hier is die nommer van die dier in 'n titel wat die pouse self geëis het, 'n titel wat 'n godslastering is , en in die taal en getalstelsel wat die pouse self gebruik het, in Latyns, die amptelike taal van die Rooms-Katolieke Kerk. Daarom is dit nie 'n “ stretch” soos hulle sê , om te dink dat dit 'n finale en betekenisvolle merk in die identifikasie van hierdie dier is nie. Daar behoort geen twyfel te wees dat hierdie paragraaf die Rooms-Katolieke pousdom uitbeeld nie.

V	5	F		D	500
I	1	I	1	E	
C	100	L	50	I	1
A		I	1		
R		I	1		
I	1				
V	5				
S					
	112		53		501
					666